

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobců: **a) V. B., b) V. P., c) V. H., d) J. Ch. a e) M. T.**, všichni bytem Z. č.p. 4141, P., Z. 1, všichni zastoupení JUDr. Jarmilou Zichovou, advokátkou, se sídlem Pellicova 2c, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osoby zúčastněné na řízení EVON INVEST s.r.o., se sídlem Dlouhá 108, Zlín, zastoupené JUDr. Stanislavem Knotkem, advokátem, se sídlem Kvítková 1569, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2014, č. j. KUZL 54561/2014, sp. zn. KUSP 44385/2014 ÚP-Vác,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 22. 9. 2014, č. j. KUZL 54561/2014, sp. zn. KUSP 44385/2014 ÚP-Vác a rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru stavebních a dopravních řízení, ze dne 20. 5. 2014, č. j. MMZL 086132/2014, sp. zn. MMZL-SÚ-118301-2011/St. **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náklady řízení v celkové výši 65.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jarmily Zichové, advokátky, se sídlem Pellicova 2c, Brno.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobci se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 27. 11. 2014 domáhali vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 22. 9. 2014, č. j. KUZL 54561/2014, sp. zn. KUSP 44385/2014 ÚP-Vác (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání (proti) a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru stavebních a dopravních řízení (dále jen „stavební úřad“), ze dne 20. 5. 2014, č. j. MMZL 086132/2014, sp. zn. MMZL-SÚ-118301-2011/St. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož zrušení se žalobci také domáhají a žalobci dále požadují uhrazení náhrady nákladů řízení.

[2] S podanou žalobou byl podán také návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém zdejší soud rozhodl svým usnesením ze dne 17. 12. 2014, č. j. 31A 81/2014-35, tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal. Zdejší soud také uvádí, že řízení u tohoto soudu bylo od 7. 1. 2015 do 20. 7. 2016 přerušeno z důvodu běžícího přezkumného řízení u Ministerstva pro místní rozvoj.

[3] Prvostupňovým rozhodnutím rozhodl stavební úřad na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (která je také stavebníkem) o umístění *stavby „Bytový dům 7 b.j. Zlín“* na pozemcích st. p. 524, parc. č. 1610/2 v katastrálním území Příluky u Zlína (dále jen „stavba“). Rozhodnutí odůvodnil stavební úřad tak, že žádost osoby zúčastněné na řízení o umístění předmětné stavby je v souladu s ustanovením § 90 písm. a) – e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), tedy s platnou územně plánovací dokumentací města Zlína, a dále, že umístění stavby vyhovuje obecným požadavkům na využívání území podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), a to zejména s ustanovením § 23 – 25 cit. vyhlášky. Prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobci odůvodnili žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu je nezákonné a vymezili tři žalobní body.

[5] Stavba je podle tvrzení žalobců v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací, tedy v rozporu s ustanovením § 90 písm. a) stavebního zákona. Stavba je dále podle tvrzení žalobců v rozporu s cíli územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, tedy v rozporu s ustanovením § 90 písm. b) stavebního zákona a stavba je pak konečně dle tvrzení žalobců v rozporu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů, tedy v rozporu s ustanovením § 90 písm. c) stavebního zákona.

[6] K prvnímu a druhému žalobnímu bodu žalobci uvádějí, že nesouhlasí se závěry správních orgánů, že umístěním předmětné stavby bytového domu nebude porušena podmínka daná územním plánem města Zlín, a to zejména zohlednění výškové zonace okolí, neboť i když většina objektů tohoto území má 4 + ½ podlaží s plochými střechami, jsou okraje vymezené lokality ukončeny a zvýrazněny atypickými výškovými stavbami a je nepochybné, že výška okolních objektů je různorodá. Tento závěr je však dle žalobců nesprávný, přičemž rozpor napadeného územního rozhodnutí s územně plánovací dokumentací spatřují žalobci v nedodržení prostorového (výškového) uspořádání, stanoveného v části F) Územního plánu Zlína, neboť předmětná stavba stávající prostorové uspořádání dané lokality jednoznačně naruší. Stavba je umístěna uprostřed sídliště čtyř a půl podlažních domů s plochou střechou, jejichž výška dosahuje cca 14 m, zatímco navrhovaná stavba dosahuje výšky téměř dvojnásobné, a to 27,6 m. Pouze okraje dané lokality jsou zastavěny výškovými domy s občanskou vybaveností. Tyto domy jsou od bytových domů odděleny pásem vzrostlých stromů z jedné strany a řekou Dřevnicí ze strany opačné, které tvoří přirozený předěl, opticky oddělující stávající sídliště od plochy občanské vybavenosti tak, že plochy občanské vybavenosti nejsou součástí bytové zástavby sídliště. V odůvodnění územního plánu je konstatováno, že s výstavbou výškových staveb se nepočítá (obecně je za výškovou stavbu pokládána stavba o více než 8 nadzemních podlaží). Žalobci dále poukazují na stanovisko oddělení urbanismu a architektů Magistrátu města Zlín (dříve Útvar hlavního architekta), vztahující se významně k tomuto územnímu řízení při umístění předmětné stavby. Tento útvar se zcela jasně postavil proti předmětné stavbě z důvodů jejího nesouladu s územním plánem v návaznosti na ochranu urbanistických hodnot a požadavku na dodržení výškového zónování a v návaznosti na projekt „*Regenerace panelového sídliště Bartošova čtvrtě, Zlín*“. Stavební úřad i žalovaný toto stanovisko odmítli s tím, že oddělení urbanismu a architektů Magistrátu města Zlín není účastníkem správního řízení. Při neexistenci regulačního plánu města Zlín by měl stavební úřad brát stanovisko tohoto útvaru zcela vážně a nikoliv jej odmítnout s vágním odůvodněním, že nejsou účastníkem řízení. Negativní stanovisko k předmětné stavbě dále podal i prof. Ing. Arch. V. Š., DrSc., který je nezávislým odborníkem v předmětné problematice a který umístění předmětné stavby považuje v rozporu s cíli územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, jak stanoví § 90 písm. b) stavebního zákona. Nesoulad umístění předmětné stavby s územním plánem města Zlín je zřejmý také z nesplnění podmínky stanovené pro prostorové uspořádání, týkající se předmětné lokality, porušením požadavku na zachování hlavní osy městotvorných vazeb, údolní páteře výškových dominant – hlavní linie v urbanistické struktuře – tř. T. Bati, v centru zakončena výškovým objektem, z východní strany tvořenou výškovými objekty (Morýsovy domy, Drofovy domy). Důvodem vymezení je zachování rytmu a gradace výšek objektů směrem do centra.

Předmětnou stavbou dojde podle žalobců k narušení právě uváděné hlavní osy městotvorných vazeb, neboť ta se nachází východněji než uváděné výškové objekty.

[7] K třetí žalobní námitce žalobci uvádějí, že došlo k nedodržení vyhlášky č. 501/2006 Sb., a to konkrétně jejího § 25 odst. 4, ve kterém jsou stanovena pravidla pro odstup jednotlivých staveb, když vyšší stěna předmětné stavby činí 27,6 m, její odstup od domu č. p. 4141 činí 12,23 m. Tvrzení stavebního úřadu, že přízemí předmětné stavby směrem k domu č. p. 4141 je navrženo jako otevřené, tj. není zde žádná stěna, takže nelze aplikovat ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., je dle žalobců zcela nesprávné a nezákonné. Jedná se o dvě sousedící stavby pro bydlení, která mají v protilehlých stěnách okna a jejichž odstup je dokonce menší než výška nižší z protilehlých stěn – odstup od domu Zborovská 4141 je pouhých 12 m! Ve vyhlášce je upraven odstup staveb, nikoliv stěn, jak text vyhlášky dle žalobců vykládá stavební úřad. Nadto žalobci uvádějí, že pokud je v blízkosti stávajícího domu č. p. 4141 umístěna nová krytá stavba (obsahující v 1. nadzemním podlaží parkoviště), bude nepochybně docházet k obtěžováním emisemi i imisemi a hlukem.

[8] Z uvedených skutečností dle žalobců vyplývá, že rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu bylo vydáno v rozporu s územně plánovací dokumentací města Zlín, se stavebním zákonem a prováděcí vyhláškou č. 501/2006 Sb., a proto navrhuje zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobců, vyjádření osoby zúčastněné na řízení a další podání

[9] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 4. 8. 2016, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný se vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům tak, že jsou nedůvodné a zdůraznil, že stavebník má na realizaci stavby, která splňuje požadavky stavebního zákona a prováděcích právních předpisů, právo a pokud předložený záměr tyto splňuje, je stavební úřad oprávněn požadované rozhodnutí vydat. V daném případě bylo žalovaným zjištěno, že předložená žádost o vydání územního rozhodnutí splňuje požadavky ustanovení § 90 stavebního zákona, tzn., že záměr osoby zúčastněné na řízení je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů a tak nezbývalo žalovanému rozhodnout tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný tedy navrhuje podanou žalobu zamítnout.

[10] Žalobci ve své replice, doručené soudu dne 22. 8. 2016, setrvali na svých právních názorech uvedených v žalobě, rozvedli svou žalobní argumentaci a servali na svém žalobním petitu.

[11] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 25. 1. 2017, soudu sdělila, že se zcela shoduje s vyjádřením žalovaného a celkové posouzení věci správními orgány považuje za správné a zcela zákonné, pročež navrhuje zamítnutí žaloby. Na toto vyjádření reagovali žalobci svým přípisem, doručeným soudu dne 15. 2. 2017, kdy sdělují, že

s tímto vyjádření nesouhlasí, argumentačně s ním polemizují a odkazují se na svá předchozí vyjádření a setrvávají na svém žalobním návrhu.

[12] Vzájemná podání účastníci řízení a osoba zúčastněná na řízení obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[13] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[14] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez nařízení jednání napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Za využití ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil soud i prvostupňové rozhodnutí.

[15] Zdejší soud úvodem konstatuje, že územní řízení bylo zahájeno dne 19. 10. 2011, přičemž čl. II. odst. 14 zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění stavební zákon s účinností od 1. 1. 2013 (tzv. „velká novela stavebního zákona“), mimo jiné upravuje, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Proto soud, stejně jako správní orgány, přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí z hlediska zákonnosti dle znění stavebního zákona účinného do 31. 12. 2012.

[16] Podle § 90 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. V souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umístování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území (§ 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Pro dodržení těchto obecných zásad jsou požadavky pro umístování staveb konkretizovány v jednotlivých ustanoveních vyhlášky č. 501/2006 Sb. Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90, nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

[17] Ze spisového materiálu vyplývá, že předmětný záměr řeší využití pozemku č. parc. st. 524 v k.ú. P ř í l u k y u Z l í n a po odstranění stavby bývalé výměníkové stanice č.p. 4142, situovaného v zastavěném obytném území sídliště Bartošova čtvrť, a to zástavbou devítipodlažním bytovým domem o 7 bytových jednotkách, s mezonetovým bytem v nejvyšších dvou podlažích a domovní vybaveností včetně 8 garážových stání v parteru (1. NP). Bytový dům je navržen z důvodu protipovodňové ochrany jako nepodsklepený. Stavební úřad umístil předmětnou stavbu do stávající obytné zástavby v plochách určených Územním plánem Zlína, vydaným usnesením Zastupitelstva města Zlína ze dne 15. 12. 2011 s účinností od dne 31. 12. 2011, jako *BH – Plochy bydlení hromadného*. V hlavním výkresu územního plánu tato funkční plocha je vyznačena v rozsahu stávajících 3 – 4 (z 60. let 20. stol.) a 4 – 5 podlažních (ze 70. let 20. stol.) řadových a bodových bytových domů v podélném širokém pruhu mezi řekou Dřevnicí ohraničující Bartošovu čtvrť ze severní strany a vodotečí bývalého továrního náhonu procházející podélně středem částí Bartošovy čtvrti a oddělující plochy bydlení od ploch *OV – občanské vybavení – veřejné vybavení* a od výhledové rozvojové plochy bydlení jihovýchodně od stávající zástavby. Plochy *BH – Plochy bydlení hromadného*, které vymezují urbanistický celek se společnými nároky na regulaci území (např. respektovat výškovou zonaci okolí, jak stanovuje územní plán, kapitola *F. Stanovení podmínek prostorového uspořádání*) jsou zejména na západní a jižní straně lemovány plochami odlišného funkčního využití, a to *OV – občanské vybavení – veřejné vybavení*, *OS – občanské vybavení – tělovýchova a sport*, *OK – občanské vybavení – komerční zařízení*, *SP – plochy smíšené výrobní* a plochy s dalšími doprovodnými funkcemi (plochy sídelní zeleně, veřejných prostranství, dopravní infrastruktury) s rozdílným výškovým uspořádáním dle nároků jednotlivých funkcí.

[18] Pokud se týká posouzení souladu předmětného záměru s vydanou územně plánovací dokumentací (první a druhá žalobní námitka), stavební úřad po posouzení předložených podkladů v upravené dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí dospěl k závěru, že předmětný bytový dům je v daném prostoru v souladu s Územním plánem Zlína včetně podmínek prostorového uspořádání území, tj. i s požadavkem na respektování výškové zonace okolí. K ochraně urbanistických a architektonických hodnot území konstatoval, že není v této lokalitě stanovena a že se „v místě navrženého bytového domu nenachází žádné stavební památky a dominanty.“ Při posouzení souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování stavební úřad vycházel ze skutečnosti, že dokumentace předložená k žádosti o vydání územního rozhodnutí byla zpracována autorizovanou osobou, a z popisu poválečného vývoje a úvah o případném předpokládaném rozvoji Bartošovy čtvrti uvedených ve vyžádaném odborném posouzení záměru Ing. arch. B. ze dne 20. 2. 2013. Zpracovatel však podmínil své úvahy požadavkem na zpracování územní studie, která by jím naznačené souvislosti jednoznačně prověřila v širším kontextu. Stavební úřad zejména zdůraznil závaznost funkčního určení ploch územním plánem, odmítl závaznost odůvodnění územního plánu a označil vyjádření oddělení urbanismu a architektury Magistrátu města Zlína k záměru ze dne 3. 10. 2011 jako nezávazné pro rozhodování v územním řízení a projekt „*Regenerace panelového sídliště Bartošova čtvrť, Zlín*“ (schválen dne 20. 2. 2003 Radou a Zastupitelstvem města Zlína) a odborné vyjádření k předmětnému záměru Prof. Ing. arch. V. Š., DrSc. z Vysokého učení technického Brno, fakulty architektury, ze dne 14. 6. 2012, jako podklady, které „nemají v rámci územního řízení žádnou právní váhu.“ Průběh jednání (diskusi) a závěry komise výstavby a územního rozvoje jako poradního orgánu Rady města Zlína označil za skutečnosti, které „nemají v územním řízení žádné legislativní uplatnění.“ Ve vypořádání

námitek účastníků řízení vesměs odkázal na zdůvodnění souladu záměru s Územním plánem Zlína zpracovatelem doložené dokumentace a na autorizaci projektanta této dokumentace, případně na odbornost zpracovatele odborného posouzení záměru Ing. arch. B. či na výlučné kompetence stavebního úřadu k rozhodování v územním řízení.

[19] Ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“): „*Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*“

[20] V přezkoumávané věci žalovaný zcela převzal argumentaci stavebního úřadu a neuvedl vlastní závěry a úvahy, kterými se řídil při hodnocení předložených podkladů a vypořádání odvolacích důvodů týkajících se posouzení věci podle ustanovení § 90 písm. a) a b) stavebního zákona.

[21] Výšková zonace území je v územním plánování využívána k regulaci výškové hladiny zástavby zpravidla stejného funkčního typu pro zachování urbanistických a civilizačních hodnot vymezeného území a při rozhodování v území jako regulativ pro posouzení souladu záměru s charakterem stávající okolní zástavby dotčené lokality. Statutární město Zlín prostřednictvím Územního plánu Zlína vydaného v souladu s koncepcemi ochrany přírodních, kulturních a civilizačních hodnot území a s požadavky na koordinaci ploch územně plánovací činnosti obce stanovenými Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje (zahrnující právní stav ke dni 5. 10. 2012) vyjádřilo cíle a úkoly sledované v procesu územního plánování pro regulaci stavební činnosti na správním území města Zlína, tj. i předmětného území. Pro stanovení požadavků na ochranu architektonických a urbanistických hodnot a revitalizaci daného obytného území pořídilo v roce 2003 projekt „*Regenerace panelového sídliště Bartošova čtvrť, Zlín*“ a ve vztahu ke koncepci urbanistického uspořádání stávající obytné zástavby Bartošovy čtvrti, která byla prvním panelovým sídlištěm ve Zlíně (I. etapa z let 1957 – 62, další v 70. letech 20. století) nechalo zpracovat nezávislé odborné posouzení předmětného záměru. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí a vypořádání námitek účastníků řízení zcela ztotožnil s úvahami a závěry stavebního úřadu, který se však s takto stanovenými cíli a úkoly územního plánování daného území nezabýval v dostatečné míře, a to zejména s ohledem na veškeré odborné podklady, které měl k dispozici, a které zdejší soud vymezil výše, a to jednak v tomto bodě, tak také v bodě [18] tohoto rozsudku. Tyto odborné podklady měl zohlednit při svém rozhodování a až poté učinit odůvodněný závěr, jestli je předmětný závěr v souladu s územně plánovací dokumentací (a tedy jednoznačně vyvrátit všechny odborné námitky, které tento názor nesdílí) či nikoliv, a to zvláště za situace, kdy nebyla pro předmětné území vypracovaná územní studie, i když tato byla zpracovatelem odborného posouzení výslovně požadována. V této části shledává zdejší soud nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a jeho nepřezkoumatelnost ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Jak vyplývá z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs

24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64 nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245), tak rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18). Zdejší soud tedy musí učinit závěr, že napadené rozhodnutí je ve světle citované judikatury nepřezkoumatelné.

[22] K třetí žalobní námitce zdejší soud uvádí, že ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanoví, že „*Jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.*“ Podle § 26 uvedené vyhlášky je za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona možná z tohoto ustanovení výjimka. Tato však nebyla v přezkoumávaném řízení vydána.

[23] Zdejší soud shledává, že z dokumentace doložené k územnímu řízení založené ve správním spise vyplývá, že záměr není v souladu s § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. V dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí je v *Souhrnné zprávě* v kapitole 1.5 *Zdůvodnění navrženého řešení stavby z hlediska dodržení příslušných obecných požadavků na výstavbu* pouze konstatování, že stavba je navržena v souladu s obecně platnými požadavky na výstavbu, které stanovuje zejména vyhláška č. 268/2009 Sb., ve znění rozhodném pro projednávanou věc, a v souladu s navazujícími zákony a českými technickými normami – ČSN (EN). Zdejší soud k tomuto podotýká, že respektuje fakt, že používání technických norem je založeno na principu dobrovolnosti. Tomu též odpovídá platná právní úprava v České republice, která stanoví, že „*česká technická norma není obecně závazná*“ (srov. ustanovení § 4 odst. 1 věta druhá zákona č. 22/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Shoda s technickou normou by však měla být jedním ze způsobů, jak je možné stanovené požadavky splnit, přičemž taková technická norma by měla být technickým vyjádřením obecného právního požadavku, který však může být splněn i jinými prostředky. Dobrovolný charakter používání technických norem tak tedy umožňuje přijímat vyspělá technická řešení bez ohledu na rozdílnou technickou úroveň účastníků trhu. Existuje však celá řada případů, kdy je dodržení požadavků konkrétních českých technických norem vyžadováno zákonem nebo podzákonným právním předpisem. Povinnost postupovat při určité činnosti v souladu s českými technickými normami může vzniknout především na základě ustanovení právního předpisu, které stanoví, že ve vztazích upravených tímto právním předpisem je nutno dodržovat české technické normy. V těchto případech již lze o určité závaznosti těchto norem hovořit. Technické normy tedy nejsou obecně závazné, v určitých případech se však stanou obecně závaznými, pokud na ně konkrétní právní předpis výslovně odkáže (pro danou věc srov. zejména ustanovení § 89 odst. 5 stavebního zákona).

[24] Z předložené spisové dokumentace vyplývá, že průkaz dodržení územně technických požadavků stanovených vyhláškou č. 501/2006 Sb., dokumentace předložená žadatelem neobsahovala. Na výzvu stavebního úřadu byla žádost doplněna dne 6. 2. 2013 o průkaz souladu záměru s § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Průkaz se podrobně týká jen odstupové vzdálenosti stěny vyšší (obytné) části nového bytového domu (výška – 27,60 m od upraveného terénu – UT), vyznačené v koordinační situaci v měřítku 1:500 v rozsahu 29,73 m, v řezu a – á v měřítku 1:200 v rozsahu 39,30 m (ustupující 9. NP), resp. 36,0 m (8. NP). Tato vzdálenost vyhovuje podle posouzení zdejšího soudu požadavku stanovenému v § 25 odst. 4 uvedené vyhlášky.

[25] Pokud se týká odstupů jednopodlažní (garážové) části stavby od sousedního čtyřpodlažního bytového domu č.p. 4141, žadatel v doplnění žádosti uvádí, že „*není posuzován, jelikož se nejedná o stěnu stavby*“ (tuto část označuje jako „*nadkryté otevřené parkoviště*“). Ve výkresové části dokumentace je vyznačena vzdálenost 12,23 m předmětné stavby od sousedního bytového domu č.p. 4141, jehož výška však není okótována. V části *Posouzení vlivu navrhované stavby na zastínění okolní zástavby* z října 2012 z výkresu příčného řezu a – á v měřítku 1:200 vyplývá, že výška sousedního podsklepeného čtyřpodlažního bytového domu č.p. 4141 je od upraveného terénu (UT) cca 14,0 m (není okótováno).

[26] Jak již soud uvedl výše, tak podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových. Odstup protilehlých stěn nižší garážové části (nikoliv „nadkrytého“ parkoviště, jak je z dokumentace zřejmé) umístěvané stavby bytového domu (výška – 3,75 m od UT) od stávající sousední stavby č.p. 4141 (4. NP – výška – cca 14 m) ve vzdálenosti 12,23 m nesplňuje požadavek tohoto ustanovení, ani pro odchýlné řešení nebyla povolena výjimka podle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[27] Stavební úřad výše uvedenou vadu dokumentace nezjistil, převzal úvahy uvedené v dokumentaci předložené žadatelem (osobou zúčastněnou na řízení) a dále se posouzením souladu záměru s podmínkami § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. týkající se uvedené části stavby nezabýval. Tímto se dopustil porušení § 3 správního řádu a vydal rozhodnutí v rozporu s právními předpisy. Vzhledem k tomu, že žalovaný jeho závěry neopravil, i napadené rozhodnutí je zatíženo touto vadou, což nutně musí vést ke zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

V. Shrnutí a náklady řízení

[28] S ohledem na vše výše uvedené, po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, zdejší soud zjistil, že v dané věci byla vydána rozhodnutí, které zdejší soud musel zrušit pro jejich nezákonnost, a to jak napadené rozhodnutí, tak prvostupňové rozhodnutí. V dalším řízení budou správní orgány vázány právními názory zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. V novém projednání věci stavební úřad vyzve žadatele k doplnění dokumentace pro vydání územního rozhodnutí o relevantní údaje pro posouzení souladu záměru s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb.,

znovu posoudí plnění podmínek § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., případně nutnost udělení výjimky podle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a bude dále dbát na posouzení míry či přiměřenosti zásahu do práv a oprávněných zájmů dotčených osob. Dále označí všechny regulační podmínky stanovené vydanou územně plánovací dokumentací a posoudí žádost podle všech kritérií § 90 stavebního zákona, zejména soulad s vydanou územně plánovací dokumentací a s cíli a záměry územního plánování a svůj závěr přesvědčivě odůvodní v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.

[30] Jelikož byli úspěšní žalobci zastoupeni advokátkou, tak jim přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a to za 5 x 4 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba, replika k vyjádření žalovaného a replika k vyjádření osoby zúčastněné na řízení), přičemž takto vypočtená odměna je pak snížena ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20%. Dále do nákladů řízení náleží 4x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu. Celkově je mimosmluvní odměna stanovena ve výši vyčíslené na částku 50.800 Kč a dále pak žalobcům náleží zaplacené soudní poplatky ve výši 5 x 3.000 Kč (zaplacené soudní poplatky za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě žalobci nepožadovali, a ani ostatně v tomto návrhu nebyli žalobci úspěšní). Náklady řízení jsou tedy celkem vyčísleny na částku 65.800 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobcům v soudem stanovené třicetidenní lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobců.

[31] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, nebylo proto možné jí přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jí žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu